

BLESSINGS

BLESSINGS

Elle Werners

© P.A.E.L.G. Brenninkmeijer-Werners
BOOKMUNDO 2025

TITEL: BLESSINGS
GEDICHTEN en SPROOKJES
Teksten, opmaak, cover: Elle Werners

De afbeeldingen zijn afkomstig uit de bibliotheek voor creatieve beelden

Van microsoft 365

*Aan mijn voetzolen kleeft de herfst. Ik heb vaak verklaard dat wat ik schrijf door
iedereen gelezen mag worden. Ik beschrijf geen
geheime of sacrale dingen. Telkens als ik even opveer moet ik
denken aan een toevalstreffer, of aan een droomkasteel op de
punt van een rots.*

Een vlokje sneeuw

Er was eens, in een ver en sprookjesachtig land, een gewone vrouw die in een betoverd bos woonde. Ze was anders dan alle anderen, want ze sprak met de dieren van het bos alsof ze haar familie waren.

Op een dag, toen ze een wandeling maakte door het woud, merkte ze een klein wit vlokje op dat van de hemel naar beneden dwarrelde. Dit vlokje was het witste dat ze ooit had gezien, en het leek wel een boodschap te dragen. Het dwarrelde langs haar neus, waarin paars en roze de boventoon voerden, en terwijl ze het inademde, voelde ze een magische kracht door haar heen stromen.

Het vlokje vertelde haar over een hoge berg, bedekt met folklore, waar de meest prachtige boombastschilderijen en rotsschilderingen te zien waren. De berg was een plek vol magie en geheimen, en alleen degenen met een zuiver hart konden de weg ernaartoe vinden.

Als ze het vlokje uitademde, zag ze een visioen van een grafmonument dat symbool stond voor de vergankelijkheid van het lichaam en de verbinding tussen aarde en geest. Het monument kwam tot leven wanneer het werd geteisterd door regen, vuur en termieten. Om het monument heen, hobbelen lawaaiige razende monsters, versierd met bijenwas en pluimen, die als beschermers fungeerden.

De vrouw wist dat ze een doorzetter was, een verborgen heldin in haar eigen verhaal. Haar lichaam bestond uit vreemde cellen, wat haar lastig te herkennen maakte. Soms was ze een dingo, soms een krokodil, en soms een dappere groenling. Ze voelde zich verbonden met de voorouderlijke wezens die van gedaante en vorm konden veranderen.

Ze besloot de weg naar de berg te volgen, zigzaggend over verend gras en door moerassen vol kano's. Onderweg ontmoette ze drie kompanen, elk met een eigen talent en verhaal. Samen trotseerden ze ontberingen en vonden uiteindelijk de hoge berg. De hellingen hingen vol met folklore, net zoals het vlokje had voorspeld.

Op de top van de berg vonden ze een wonderbaarlijke bron die hen de kracht gaf om hun angsten, jaloezie en boosheid los te laten. Ze begrepen nu dat het niet aannemen van negatieve emoties betekende dat ze bij de ander bleven, zoals de wijze meester ooit aan zijn leerling had verteld.

En zo leefde de vrouw verder, vrij en gelukkig, met de wetenschap dat ze, ondanks haar gewone verschijning, een heldin was in haar eigen sprookje. En de vlokjes bleven haar altijd vergezellen, als een herinnering aan de magie die overal om ons heen te vinden is. En ze leefde nog lang en ongelukkig.

Het witste vlokje van de hele dag. Weet jij wat dat betekent? Het komt naar mij toe langs mijn neus, waarin paars en roze de boventoon voeren. Als ik het inadem moet ik het uitademen. Dus...als ik het inslik moet ik het uitspuwen. Maar wanneer het hevig stormt vindt er een ware kleurexplosie plaats op het zwarte bodemzand – waarop ik woon – Het verfrissende beeld van een hoge berg waarvan de hellingen volhangen met folklore. Het natuurlijke beeld van boombastschilderijen en rotsschilderkunst. Beige en bruin en zilver. De kleuren van het leven. Een luik gaat open, het ruikt naar algenschuim. Tevens is er kruisarcering in de gerechten aanwezig. Ook in de vezelkookkunst hebben innovaties plaatsgevonden. Drie kompanen op een kluitje. Een meester zei tegen zijn leerling: 'Stel, er komt iemand naar je toe met een heerlijke taart. Maar je neemt hem niet aan. Van wie is dan die taart?' De leerling: 'Van degene die hem gebakken heeft'. 'Juist, dat geldt ook voor dingen als jaloezie, boosheid en vernederingen', zei de meester. 'Als je het niet aanneemt, blijft het van degene die het met zich meedraagt...' Is het al dag? Verblindend! Kastanjebruine bomen. Tien kano's die door het moeras roeien. De plaats waar dingen gebeuren tijdens de droomtijd. Vanaf de bank geen perspectief. De bekende klap met de hamer. Maar daar trap ik niet meer in, hoor! Wandjina figuren uitmondend in de oceaan. Rond hun hoofd een halo, spookachtig wit, als parelmoer. Als alles me te veel wordt dan tel ik tot honderd. Soms merk je bij het loslaten pas hoeveel je hebt verdragen, wat eigenlijk niet voor jou bedoeld was.